

Så blev jeg bedt om at være med til, når lovforslaget nu er vedtaget, at få det ud i en bredere offentlighed med fortolkninger osv. Dér vil jeg sige, at vi selvfølgelig vil være parat til almindelig oplysningsvirksomhed, når et lovforslag bliver vedtaget, men dette lovforslag er ikke et forslag, der efterfølgende skal udmøntes i bekendtgørelser og vejledninger.

Man kan faktisk blive meget klog af at læse lovforslaget og lovforslagets bemærkninger som sådan. Jeg kan godt høre på hr. Kim Behnke – for nu at sige det sådan en lille smule spidst – at man også kan misforstå meget af det, der står i bemærkningerne, for jeg synes faktisk, at hr. Kim Behnke har blandet æbler og pærer godt og grundigt sammen.

Fru Elisabeth Arnold var også inde på dette her med arbejdsmarkedets parter. Dér vil jeg godt gøre opmærksom på – og jeg vil bidrage til, at Arbejdsmarkedsudvalget får den over – at der er vedtaget en erklæring, som ikke er uvæsentlig, den 21. oktober 1995. Det var på topmødet i forbindelse med den sociale dialog, og det er parterne på arbejdsmarkedet på europæisk plan, der faktisk har en fælleserklæring om, at der er et ansvar for arbejdsmarkedets parter til at løfte denne sag. Jeg vil godt citere fra den, for at man ikke skal stå med en opfattelse af, at parterne ikke er ansvarlige. Det fremgår af erklæringen:

»Arbejdsmarkedets parter erkender både, hvor komplekst fænomenet er, og hvilke indvirkninger det har. Med denne erklæring giver de åbenlyst klart og offentligt til kende, at de har et ansvar med hensyn til at tage aktivt del i de samlede bestræbelser på at forebygge racismediskrimination og handle i fællesskab imod det inden for deres egen indflydelsessfære, arbejdspladsen.«

Så der er altså et meget, meget bredt ønske fra arbejdsmarkedets parter på EU-plan, og jeg har faktisk også indtryk af, at den samme opfattelse er gældende både i LO og i Dansk Arbejdsgiverforening. Dansk Arbejdsgiverforening har faktisk lavet et glimrende informationsmateriale til deres medlemsorganisationer, og dér må man så sige, at lovgivningen er en støtte til det og til de bestræbelser, som arbejdsmarkedets parter er i fuld gang med at opprioritere og tage hånd om.

Arbejderbevægelsens Internationale Forum og fagbevægelsen har kørt en kampagne med overskriften: Plads til alle, og det er altså ikke bare alle på arbejdsmarkedet, der er danske,

men alle på arbejdsmarkedet, der også har en anden baggrund end den danske baggrund.

Til hr. Poul Nødgaard vil jeg til sidst sige, at der jo har været en almindelig høring omkring dette lovforslag, og jeg anser det ikke for nødvendigt med yderligere høringer ud til parterne. De har på deres medlemmers vegne givet til kende, hvad de syntes var nødvendigt. Dansk Arbejdsgiverforening har ikke været så voldsomt glade for dette forslag, vil jeg godt sige. Jeg har nu indtryk af, at de kvitterer for og anerkender, at vi ikke har lagt op til, som SF's forslag gjorde det, en omvendt bevisbyrde, men til en lige bevisbyrde.

Som sagt er jeg glad for, at et flertal i Folketinget har tilkendegivet, at vi vil leve op til de internationale forpligtelser om, at vi ikke sorterer lønmodtagerne efter etnisk baggrund, og at vi vil give et lovgivningssæt, som er et signal både til politikere og administratorer, arbejdsgivere og arbejdsmarkedets parter bredt om, at der ikke bør ske en sortering, men en lige behandling.

Jeg tror, det var hr. Kim Behnke, der sagde, det her vil føre til kaos på det danske arbejdsmarked. Altså, arbejdsgiveren har en ret til at lede og fordele arbejdet, og det er der jo partier, der er mere optaget af end andre, må man mildest talt sige. Men det har de nu engang. Vi formoder, at danske arbejdsgivere også leder og fordele arbejdet i overensstemmelse med dansk lovgivning, og der er nu ikke noget i mit sind, der siger, at der skulle udbryde kaos, fordi Folketinget siger til arbejdsgiverne, at de nu skal forvalte deres ledelsesret hensigtsmæssigt, ordentligt og fair over for de mennesker, der tilbyder deres arbejdskraft til virksomhederne.

Arbejdsgiverens ledelsesret er jo fuldstændig den samme i forhold til kvalifikationer, men det er klart, at en arbejdsgiver til enhver tid kan stille krav om kvalifikationer, men ikke stille krav om særskilt høje kvalifikationer hos f.eks. en ung tyrkisk pige, der kommer med gode eksamener, eller hos en ung pakistansk mand, eller hvor de unge mennesker nu kan komme fra; der skal stilles de samme krav som til alle andre i Danmark.

Men tak for støtten fra flertallet i Folketinget. Der er nogle misforståelser med hensyn til administrationen af det her og med hensyn til bevisbyrden, og dem vil jeg selvfølgelig meget gerne bidrage til bliver afklaret.

Så håber jeg også, må jeg helt ærligt sige, at både Venstre og De Konservative, når vi når til